

LA TUIES

Els, cantant:

"La colla, la colla, — la colla pessigolla;
venim de França, — portem una llança!...

Elles, amb sorna:

Una llança? Quines pretencions! Un punxinet, i encara gràcies!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA*, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

El triunfo del Barcelona, hasta a Rufasta emociona

Discurso entero y pronunciado en Canaletas el domingo a entrada de oscuro y con acompañamiento de paraguas e impermeables, por nuestro ilustre director Don Eleuterio Rufasta, ex redactor de "La Tribuna" en una de sus épocas múltiples y variadas, y socio de La Liga de Librepensadores de Uldecona.

Caballeros y cabelleras: Salud y campeonato, que dice Gamper. Quien lo había de decir que un día lluvioso como hoy, todo el público futbolista consciente y refrigerado, tuviera los ojos puestos en "El Sol" (Delegación de Barcelona). En esta fecha famosa e inolvidable que se parece a un borracho que le ha hecho mal el vino, porque todo el mundo lleva anillas para llevar bien sujeto el varillaje del paraguas y, claro, gomita por aquí, gomita por allá, el club de las once mil vírgenes, de las pelotas reforzadas y de los cortes de manga, ha ganado la partida, quiero decir el partido, de manera que se parece a una torre que tiene un amigo mío que por cierto se dice Simeón y es manobra en una casa que están levantando en la barriada del Muñeco. ¿Que no caen en la semejanza? Es la emoción; ya os lo diré. La semejanza es la siguiente: el "Barcelona" es campeón de España (aplausos, vitores, hips y magreo general entre la concurrencia femenina) y la torre de Simeón es can peón de albañil. (Ovación, vuelta al ruedo y lluvia de tomates y Vanguardias usadas). Por eso yo, emocionado como el primero, grito ¡Viva el once azul grana, que ha encarnado nuestros anhelos! (Aunque muchas veces, encarnado, pierde...)

Aquí, queridos amigos, no había más que dos dilemas, que dijo Pico en su conferencia: o dar panadera al "Arenas" o quedar peor que Melquiades. Y nuestros bravos jugadores han optado por lo primero, por aquello de que quien va a Sevilla le hace la astilla... a su contrario.

Ahora se impone un partido entre el "team" derrotado y los equipiers de la Unió Sportiva, porque un partido Arenas-Sans sería una cosa que haría de aquello más gozo y demostraría que a nosotros no nos empetra la baza ni Hindenburg si formara equipo. ¿Os hace la idea?

Preparaos, pues, a recibir a nuestros bravos campeones y hacédesles una acogida como la que en Tortosa dispensaban a Marcelino el Feo en aquellos tiempos felices que pasaron. Levantadles un arco de triunfo, porque a los chicos jóvenes, siempre que se les levanta alguna cosa se ponen de aquello más contentos. Haced luminarias, dad recaditos a la Penya Energía y marchaos esta noche de burilla a la salud de los triunfadores, que si recibís del carpon, para eso tiene clínica Alcántara.

¡Hurra por el "Barcelona" que es gente de pelotas! Ovación indescriptible, como si Emiliano hiciera un discurso en la Casa del Pueblo. La multitud rodea a Rufasta cantando:

Tururur
 Tururur
 qui gemega ja ha rebut,
 Tururur
 Tururur
 a l' "Arenas" l'han... vençut!

La gente se dispersa y se va a celebrar el triunfo a las casas de sombreros. En casa del Manco hacen cola.

Los reportajes sensacionales

EN LA FRANCA XICA HAY UNA GITANA QUE QUIERE SUBIR EN AEROPLANO

Ayer a las once circuló por Barcelona y pueblos agregados un rumor sensacional que fué objeto de grandes comentarios. Se decía que una gitana que hay en la Franca Xica subiendo a mano izquierda, se quería dedicar a volar y que pronto la veríamos surcar los aires con aquella buena fe.

Al tener las primeras noticias, nuestro director señor Rufasta se fué, con quince céntimos que pidió adelantados al administrador, hacia el lugar del suceso, poseído de aquel espíritu periodístico que le caracteriza y de dos fundas de paraguas de menor tamaño por lo que pudiera pasar.

Por el camino encontró a Aldaz, el de "El Diluvio", que, como es natural, estaba a las cajas. Pero él no se desanimó y después de estarse metido dos horitas en el "Edén" en plan de pelma y sin tomar consumación, llegó a la calle de Salvá, en donde tiene su amiga que es sobrina de una portera y le preguntó si sabía algo.

La chica, que estaba entusiasmada con el triunfo del "Barcelona", tampoco sabía nada, pero le invitó a subir a su casa y hacer un poco de grimegia. Total, que a las cinco horas, Rufasta aun no sabía una palabra.

Por fin, cerca de las tres de la madrugada, se encontró con Sazatornil de "La Aurora", y éste le explicó el enigma.

—No es lo que tú te figuras... Es que la hija de una mujer que hace cestos en la Plaza de los Mistos y se llama Dora, ha tenido un hijo y, claro, desde este momento,

todo el mundo le dice *l'avia Dora...*

Y así quedó aclarada la confusión y explicado el lapislázuli, que dice Pico.

ANUNCIOS TRIADOS Y REMENADOS

SEÑORA de mediana edad y agraciada, ofrece un cuarto obscuro, pero muy cómodo, por una porquería. Escribir a "Lola", Casa de la Mamá.

LORO que canta "Nena" y la rumba del guarapo, se vende o alquila, por haberse fugado su protector. Razón, San Ramón, 243, Pensión de Artistas.

MARCOS, vendo baratos, por haber quedado en cuadro. Dirigirse a "LA RETAGUARDIA", 000 1/2.

TABERNA "La Rectitud". Se sirve cazalla de la Sierra y manzanilla superior. La primera copa la dan con una tapa de salchichón, y la segunda, la dan con queso. Este, 114

Barcelona, 14 de maig de 1925

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOU

TENIA RAO

Diumenge passat, a la Plaça Monumental, es mogué un escàndol formidable perquè uns "monosabios" s'empenyaven en fer aixecar un pobre cavall, quines tripes penjaven lamentablement.

Quan el xivarri era més gros, d'una de les grades sortí un crit que va ressonar en tota la plaça. No podem dir exactament el dicteri que l'espectador "protestatiu" havia llençat al "monosabio", però consignarem únicament, que era un augmentatiu de diminutiu que comença amb un nom de muller.

L'autor d'aquell crit tan poc parlamentari era res menys que una figura relevant de la Barcelona actual quins discursos han fet omplir columnes i més columnes a les seccions telegràfiques de la premsa diària.

—Què tens, home? — li digué un amic nostre que estava al seu costat —. Què et passa? Per què crides així?

—Perquè això és indigne i no està bé. Tu et creus que en aquests temps en que el joc està prohibit hi ha dret a que aquí, descaradament, a la vista del públic, vulguin "aixecar un mort"?

LA CRISI DE LES SUBSISTENCIES

En una torreta de Sant Gervasi, situada en un carrer que porta el nom d'un astrònom famós, hi ha una casa particular dotada de tot confort i de nenes maques. Un amic nostre va anar-hi l'altra nit amb uns quants amics, empro, quan sapigué el preu — cinquanta pessetes — va posar una cara de tres deus, que la mestressa va notar de seguida.

—Cinquanta pessetes? — tornà a interrogar.

—Sí, senyor, és condició mínima.

L'home, que en qüestions d'amor és un xic pràctic, va demanar que li presentessin aquells "portentos".

—La senyoreta "Maruja"; la senyoreta "Carmen", la...

—Escolti, escolti, senyora; que em sembla que ens han enganyat. On va amb això tan esquifit? Si semblen bacallanets!

—Observi — respongué la mestressa — que el bacallà va molt car, avui en dia...

LA NEGATIVA IMPOSSIBLE

Ja n'està, ja, de satisfet el senyor F.br.g.s, amb la seva amigueta, la xamosa i encisadora Carola, però encara n'estaria més, si no fos una noia tan despilfarradora. El mes passat li va costar tres mil pessetes i tres mil pessetes, encara que per un ricatxo com ell, sagnen avui en dia.

—Bah! — pensava, finalment, el senyor F.br.g.s.—. Almenys no en tornés a demanar diners fins al deu o al dotze d'aquest mes!...

4 — LA TUTES

Sí, sí! Dijous passat, la Carola ja no estava en "fondos".

—Reiet — li digué quan ell, en sortir d'un con-cell d'administració, l'anà a veure —. Necessitaria quartos...

—Molts?

—Amb dos bitllets dels més grossos, ja faria el fet, per uns dies.

El senyor F.br.g..s va posar una cara com un nen a qui es fa pendre la Emulsió Scott. (No és reclam, eh?)

—Que et sap greu, que et demani aquests diners? — interrogà mimosament la xicota.

—No — respongué el senyor F.br.g..s —. Que em demanis diners, No. Ara, lo què em sap greu, és que jo no te'ls pugui negar.

L'hortolà de Sant Boi

UN COP I PROU

HAVÍEM sopat abundantment al "Gran Liceu" una colla d'amics per homenatjar a un company que acabava de guanyar el darrer sobresalient de la seva carrera d'advocat. Tothom havia fet la barrila consegüent, però, qui més es divertia era en Torrents, que, havent begut un xic més de lo regular, estava en aquell estat especial de l'home en quan l'alcohol comença a fer el seu efecte.

Amb aquest motiu, tots començaren a parlar de borratxeres.

—Jo — digué un—, em recordo que quan era jove, n'agafava cada una!

—Per "turca" — digué un altre—, la del dia de la inauguració de la fàbrica. Va ésser una cosa èpica, creieu. Figureu-vos que em va donar per abraçar i petonejar les aprenentes, i, si no guillo, em maten!

—I no vas tornar-te a emborratxar mai més?

—No, noi, no. Serè i amb tranquil·litat, les aprenentes s'ho deixen fer sense dir res.

Van T. Resca

ELS EFECTES DE LA PLUJA

DIMARTS al matí, el xàfec va sorprendre a la Marguerideta, la gentil guanterera del carrer de Ferran, que va arribar a casa seva feta una llàstima.

— On va, on va, tan de pressa? — li va dir l'amo de la perruqueria que hi ha al costat de casa seva. — Que no vol deixar-me temps per a que contempli la seva carona d'angelet?

— Ai, deixi'm, deixi'm! — respongué la xamosa criatura. — Me'n vaig corrent cap amunt que uns nois, jugant, m'han mullat tot el pelut de baix...

Cal aclarir que la Marguerideta porta, des de fa alguns dies, un abric amb uns ornaments de pell, que aquell dia, amb la pluja, li van quedar fets una misèria...

K. BRETA

NANVI

- 25 -

—El què vostè em proposa seria una cosa mal feta, Rafel.

—Mal feta? Això és ofendre'm! Sóc l'home que en sap de Barcelona!

**UN VIATGE
 SENSE RETURN**

QUAN en Rafel sapigué per la seva dolça muller que la seva sogra havia decidit anar-se'n a fer un viatge a Itàlia, va manifestar una alegria desbordanta.

La seva dona no sapigué a què atribuir-la, puix, si bé és cert que com tot gendre que està a l'alçària de les circumstàncies, en Rafel estava a matar-se amb la seva sogra, aquesta s'havia absentat mantes voltes, sense que el xicot mostrés una satisfacció tan gran.

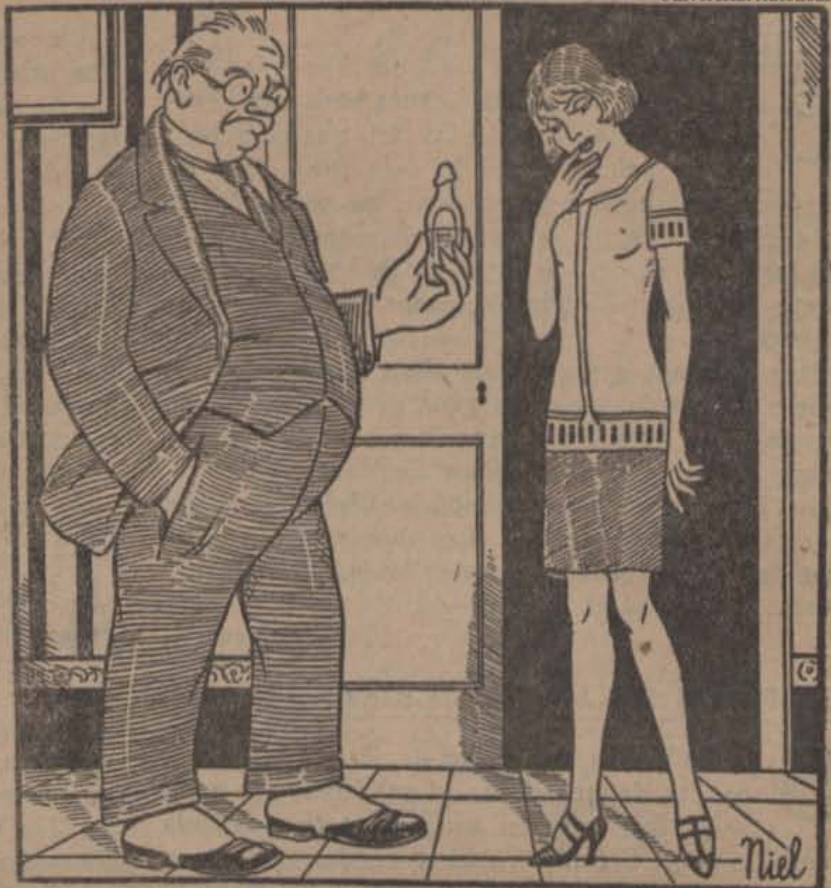
—Noi — acabà per dir-li la seva dona—. Mai havies estat tan content, de què la mama sortís de viatge.

—Si... Es clar... Com que els altres cops sabia que tornaria...

—Com! Que no tornarà, aquesta vegada?

—No ho crec. El govern italià acaba de prohibir la sortida de tota mena d'antiguetats...

S. His Tellet

—Aquest específic és infalible.

—Sí, ja l'he provat, però no li trobo prou potència.

UNA APOSTA

AQUELL vespre, quan el senyor Bonjoc va arribar a sopar, l'Adela, la seva muller, el rebé amb una cara de tres Déus!

—Què? — li digué de bones a primeres. — Ja no t'agrada anar al Xalet? Has trobat un lloc més confortable per portar-hi la teva querida?

El senyor Bonjoc obrí uns ulls com unes taronges.

—Què t'agafa, ara? De què va aquesta història?

—Fes-te el desentès!

—Et repeteixo que no en sé ni una paraula.

—Escolta lo què et dic i no pretenguis negar la veritat. Tu, aquesta tarda, a les cinc, havies d'ésser a la cambra número dotze del Xalet amb una querida que tens que es diu Albertina. Jo ho he sapigut perquè he rebut un anònim. He anat allà, t'he esperat, i tu no has comparegut, perquè sens dubte te n'has enterat a temps...

—Filla — respongué el senyor Bonjoc — ets ximple de naixement i no sé qui és el poca-solta que t'ha fet creure aquestes bestieses.

—Que qui m'ho ha fet creure? Ja t'ho diré. El marit de l'Albertina.

—Ara t'entenc menys.

—Veuràs. Quan jo he arribat al meublé un

senyor estava passejant-se davant la porta. Al veure'm arribar m'ha preguntat si jo era la teva dona. Llavors m'ha dit: Jo sóc el marit de la querida del seu espòs. Sap què podem fer? Pujar a l'habitació on s'han de trobar i esperar-los. I jo, és clar, en vista de què tu m'eres infidel, he pujat amb ell.

—Recristina!

—Quan érem dintre, ell m'ha dit: I si ara arribessin els culpables i ens trobessin aquí fent lo què ells volen fer? Jo, sapiguent que tu m'eres infidel... he cedit!

—Seràs desvergonyida i porca! Això has fet?

—Veuràs... Jo sabia que tu m'enganyaves... A més, ell era jove, guapo, ros, amb un bigotet retallat...

En sentir aquells mots, el senyor Bonjoc va donar un salt.

—Que duu un traje gris?

—Sí!

—Ara m'ho explico tot! Es en Farnés, el tenedor de llibres del despatx, que l'altre dia va dir que es jugava deu duros a que tu acudiries a la primera cita i em posaries banyes!

R. E. Tallet.

TENIA RAO

ES rossa, un xic prima i canta amb una veueta de pinsà. Això li ha fet guanyar bastantes peles, empro la més gran part de la seva avui bonica fortuna, no ha sortit de les administracions de les sales d'espectacles, sinó de les carteres dels senyors de la banca, del comerç i de la indústria de Barcelona i "pueblos agregados".

Ha arruïnat a algun que altre enamorat, cosa que a ella no la preocupa gens ni mica, puix ella pensa, i no s'equivoca, que la joventut i la boniquesa, per tenir-les, s'han de pagar bé.

—No hi ha més remei, noia — deia l'altre dia a una companya seva—. Les dones, per omplernar la nostra bossa hem de buidar la dels homes...

K. Pritxet

LA MAMA DE LA CARRERISTA

BAIXAVA jo pel carrer de Barbarà — eren quarts de quatre de la matinada — quan vaig fixar-me, en una xicoteta, abillada modestament. Semblava una dependenteta o una modista que hagués fugit de casa amb el xicot i ara anés perduda pel districte quint.

—Pot ésser sí que això serà una ganga — vaig pensar—. I apropant-m'hi, li vaig dir uns quants mots d'aquells que no podien deixar cap mena de dubte respecte a les intencions perforadores de què anava jo animat.

—Ara no pot ésser — em va dir—. Es molt tard i la mamà estaria amb ànsia,

—Això no és una dona; és una finca de "recreio".

—I ara! Per què ho diu?

—Pel terrat, pel jardí, pels baixos i perquè té dues entrades.

Llavors me la vaig mirar amb més detenció. Era una xicoteta ja bastant passada per les armes, que havia triat, sens dubte, aquell abillament, per fer-se la interessant.

—Ara — va afegir — si fos qüestió de cinc duros, faria un sacrifici...

Cinc duros! Aquella noia, indubtablement em volia pendre el pèl. Resolt a demostrar-li què jo no era cap "quinto", vaig dir-li amb sorna i picardia.

—Vagi, vagi, que la seva mamà estaria amb ànsia... i es pensaria que a costura l'han fet quedar sense sopar.

Kar Leths

ENTRE ELLES

Adavant de casa meva hi havia un taller de modistes on hi treballaven almenys vint noies, totes alegres, enjogassades i amigues de la barrila.

Un matí que jo me n'anava cap a la feina, vaig sentir, amb la sorpresa consegüent, una conversa que no em semblà gens pròpia d'aquell lloc.

—No ho creguis, no — deia una xicoteta—. La d'en Lluís és més grossa i més vermella...

—A mi, què vols que et digui? — responia una altra—, m'agrada més la d'en Pepet. Es fineta...

—Per bonica la d'en Rafel! — contestà la que parlava primer.

—Jo, en donar-me compte de que parlaven de mi, vaig parar més l'atenció i em vaig quedar tot desillusionat al sentir que l'altra responia:

—Sí, però les corbates de punt avui ja no són de moda!...

Rafel Het

QUESTIO DE TAMANYS

LA senyora Balcells tenia un taller força acreditat al carrer de Mallorca on es defensava sense grans esforços, puix en molts articles tenia condicions especials. El seu marit, era representant d'una casa francesa de novetats, de manera que quasi no tenia de comprar res al vetes-i-fils.

Però un dia li mancaven uns botons que el senyor Balcells no tenia en existència. La bona senyora cridà a la Justina, l'aprenenta i li digué:

—Justina, arriba't al "Bon Marché" i digues que et donguin mitja dotzena d'aquests botons. Que no siguin més grossos, perquè ja en tenim.

—Està bé, senyoreta.

La noieteta se n'anà cap a la botiga i adreçant-se al primer dependent que va trobar, li digué:

—Diu la mestressa que em dongui mitja dotzena de botons d'aquests i que siguin ben iguals, que de grossos ja en té el seu marit.

K. Pritxet

Baix... baixet...

CARRETERA ENLLA...

FERIA ja dies que a la vidua Reixachs, donya Carmen, se li havia posat entre cella i cella En Lluis, el seu arrogant xofer, però la bona senyora no sabia com arreglar-se-les per a donar lloc a esborrar d'una sola empenta, la distància natural de classe que la separava del seu servidor.

El xicot, poc picardejat en afers d'amor pràctic, semblava no hebre esment de les suaus insinuacions de donya Carmen, i en canvi, anava tot el dia de cap darrera les marejadores ondulacions de la Ramona, la cambrera de la vidua, estampint-la per tots els recones i ficant mà per entre els replecs de la faldilla, per poc propicia que l'ocasió se li oferts.

Donya Carmen tenia trenta cinc anys, i en feia tres que dejunava i ja podeu suposar que amb tants àpats endarrerits, la calxonda vidua tenia una fam que no s'hi veia de cap ull i per tot arreu somniava pa, però pa de barra i braços de gitano monumentals, d'aquells que fan enrogir a les nenes de quinze anys quan els veuen exposats en els aparadors de cá'n Riera o del Forn de Sant Jaume.

Però com que ja havem dit que a donya Carmen se li havia posat En Lluis entre cella i cella — la vidua tenia les celles en lloc diferent de les demés persones — i aquell dia de Maig, notava que l'entrecella li picava més que de costum, es va decidir a posar en pràctica un procediment que li va semblar eficacíssim per a lograr el seu maquiavèlic objecte sense descendir a ésser ella qui demanés parlamentar amb el seu xofer sobre qüestions de tanta transcendència com les que la movien a planejar el siti i escomesa del cobdiciat torreb.

Tota la santa nit se l'havia passada l'ardenta vidua revolcant-se pel llit, mocegant el coixí i lligant caps per a què res pogués fallar en el desenrotllol tactic de l'assalt a la plaça forta.

En llevar-se, donà ordre de que En Lluis preparés el «dues places» per anar a donar una ullada a les propietats del Vinyet, que des de l'any passat no havia visitat.

Cuidà minuciosament la seva toaleta; es friccionà el cos amb les més torbadores essències, calçà finíssima mitja xampany, que li recobria bona part de les cuixes opulentes, ensilà diminuta camiseteta morada i deixà desbordar les seves carnes opulències dessota un complet de seda crua, protegit per levíssim guardapols de viatge.

Moguda, tremant, enjogassada, es contemplà reflectida en el mirall, i, convençuda del seu immediat triomf, anà a reunir-se amb el xofer que, mà al volant, esperava ordres de la seva mestressa per a devorar quilòmetres i més quilòmetres fins a arribar al Vinyet, situat a la recolzada de Sitges, la gavina del mediterrà.

Quan donya Carmen, el xal voleiant grociosament a l'impuls de la marxa de la voiturette, veid estesa davant d'ella la llarga i daurada carretera, sentí que el pit se li eixamplava i que les cames se li obrien instintivament, com si es trobés a les portes d'un meublée, propici a les més dolces intimitats.

Clogué somnioso els ulls, es deixà anar indolent contra l'encoixinat respall del cotxe i lentament, sense precipitacions, convençuda de què hi havia temps per tot, començà a posar en pràctica aquells ardis tan ingenus de què les dones ens sabem valdre per fer caure en el parany de les nostres gràcies al mascle més auster i recalçitrant.

Naturalment que l'iniciació fou una exhibició de pantorrilles copsada immediatament per En Lluis i que a aquesta exhibició, seguí un freg i refreg d'anques, sempre justificats pels sotraes del cotxe, però que, no per aquesta justificació, deixaven de despertar els instints ja prou encesos del xofer i la escalfada vidua.

La voiturette, carretera enllà, devorava quilòmetres a una velocitat vertiginosa. Donya Carmen, de tard en tard, en l'emoció d'un viratge ràpid, llençava xiscles estridents, i s'arrapava, emporugida, ara al braç, ara a la cuixa, ara a la cintura del seu xofer que, per a donar lloc a nous esveraments de la seva mestresseta, accelerava la marxa d'una manera fantàstica.

L'excursió començava a ésser perillosa. En Lluis, perduda la noció de temps i de lloc, s'havia llençat al vertig de la velocitat i l'accelerador era continuament impulsat sota la pressió del seu peu.

En un viratge, ràpid, boig, suïcida, donya Carmen llençà un xiscle de terror i mentre amb el braç esquer estrenyia fortament el cos d'En Lluis, amb la mà dreta apretava desesperada el volant per a disminuir la marxa del cotxe que inevitablement anava a despenyar-se pels acantilats de Garraf.

Però el cotxe seguia insaciàble la seva carrera sense frè i donya Carmen, esverada, seguia apretant més fort el volant, que semblava negar-se a obeir-la. Tant i tant apretà l'esverada vidua, que el xofer, parant en sec, i encarant-se amb sa mestressa, hagué d'advertir-li:

— Senyora: o deixa anar, o no segueixol! Que no ho veu que si segueix estirant, me l'arrancarà de soca-arrel?

No cal dir que en hebre esment del seu error, la vidua donà a En Lluis tota mena d'explicacions, i que aquestes li foren encara refermades, entre sospirs i panteixos, en una de les poètiques esquerdes de les Costes de Garraf.

Laura Brunet

Confusió

SÓN quarts de nou del vespre. La Carme, que fa de modista a casa seva, ha reprès la feina que havia deixat mentre tenia davant el promès.

La mare, que ha estat una estona fora de casa per comprar oli, pa i verdures, observa que la seva filla està molt preocupada.

—Què tens, Carmeta? Que et fa mal el cap?

—No...

—Doncs, què et passa?

—Que mentre tu estaves al carrer i estava aquí el Ricard, he perdut el fil.

—Quin? El de cosir? —interrogà la mare tota esverada.

—No, no, l'altre...

—Com! Ai mare de Déu Santíssima...

—El d'embastar —afegeix la noia—, però l'he trobat aquí sota uns retalls...

K. Breta

UN PETIT DRAMA

ESCOLTA — va preguntar-me aquell vespre en Lluiset, company meu de dispesa—. No tindries pas un tubo de pasta dentífrica?

—Un, no. Si en vols mig...

—Es igual. Aquest vespre estic citat amb una xicoteta que he fet al cine, saps? Passarem tota la nit plegats a casa seva perquè la tia amb qui

—L'anunci demana "una senyora respectable".
Deu ser per perdre-li de seguida el respecte.

viu ha hagut d'anar a Manresa a cuidar un parent malalt.

—Ja.

—I per demà al matí, necessito tenir pasta dentífrica...

—Entesos — vaig respondre sense insistir més, coneixedor com era jo de la gran afició que en Lluiset té per l'idioma d'en Poincaré—. Agafa'l tu mateix. Es a damunt d'unes capses de mostres...

—Gràcies, noi, gràcies.

Passaren tres dies i en Lluiset no va tornar a la dispesa.

—Què li haurà passat, a aquell xicot? — pensava jo—. L'haurà seqüestrat la xicoteta?

Al quart dia vaig rebre un telegrama d'en Lluiset. Deia així:

"Retingut costat xicoteta. Casament inevitable".

—Com deu haver anat, això? — em vaig dir.

La meua vista, involuntàriament, es fixà en aquell moment damunt les meves capses de mostres. El tubo del dentífric seguia allà, intacte...

Llavors vaig comprendre lo què havia passat...

En la seva precipitació, el meu amic, en lloc d'agafar el dentífric, s'havia endut una ampolla de "Syndetikon".

G. Arell

LES POMES DEL SENYOR ROCA

EL senyor Roca, propietari del colmado "La Ultramarina de la Torrassa", tenia un aprenent que es deia Cabiró i que era d'allò més espavilat.

Sempre que podia allargava les mans cap a les cuixes d'alguna raspa, encara que això li costés de tant en tant, alguna plantofada, i demés, anava sempre carregat d'aquells llibrets petits, vermells i blaus que tant fan engrescar a la jovenalla.

Un matí que el senyor Roca s'havia llevat més d'hora que de costum, va sorprendre a en Cabiró entregant-se a certes maniobres sobre quina naturalesa no creiem necessari insistir massa, puix si el llegidor evoca els temps de la seva primera joventut, recordarà haver-les practicat mantes vegades.

—I ara! Què fas? Desvergonyit! Indecent! Per què fas això?

—Veurà... Com que m'avorria...

—Ximple! Poca-solta!

El xicot va prometre que no hi tornaria.

Al cap de pocs dies, el senyor Roca veié a en Cabiró que se li estava menjant les millors pomes de l'aparador.

—Què redimonis, fas, golut? Desvergonyit!

—Veurà, senyor Roca... Com que m'avorria...

—Haguessis fet lo de l'altre matí, gamarús!

Bar Beta

— Ja m'ho figuro, ja, el què feu amb En Ramon a baix de l'escala...
— Es molt mal pensada la senyoreta!

.....

L'ESMERAGDA

El senyor Romeu, ric propietari de Sant Gervasi, entretenia les estones d'avorri-ment que tenia, molt nombroses per cert, empaitant femelles. Però com que era un home de "possibles", no volia rebaixar-se a conquis-

tar cupletistes, modistes esgarriades, ni raspes de "La Bohemia". No, no. Ell volia cosa fina i els seus trets anaven sempre dirigits a dames de qualitat i de primera qualitat, encara.

Una tarda, sortint del "Continental" on el bon senyor acudia quotidianament a pendre el seu cafetó, va topar una senyora esplèndida, provei-

da d'unes anques, uns pits i un cendrer magnífics i opulents. Allò era cosa fina. Li va anar a darrera, però sense poguer conseguir que es dignés ni mirar-se'l, malgrat les floretes que li va tirar, que no foren poques ni mal encertades, ja que, com a home experimentat, el senyor Romeu tenia la mar de "labia".

La dona va deturar-se davant d'una aristocràtica escala del carrer del Concell de Cent, digué uns mots a la portera — visiblement, preguntant-li si algú havia pujat a casa seva — i, després, entrà dintre l'ascensor i se n'anà cap amunt.

Amb l'ajuda d'un duro — que està demostrat és el millor amic de l'home i de les porteres — el senyor Romeu conxivà a la bona dona, que li explicà que aquella senyora es deia Clara Boia, que era casada i d'una honestedat a tota prova.

—Amb aquesta — pensà el nostre conqueridor — s'han d'emplear els grans recursos.

I se n'anà de dret cap a casa d'un joier on adquirí, per mil duros rodons, la més bonica esmeragda, muntada en un anell, que pogué trobar.

—Envii-la — digué després de pagar-la—, amb aquesta tarja meva a la senyora Clara Boia, carrer del Concell de Cent, número tants.

El joier no respongué un mot i el senyor Romeu se'n va anar tan satisfet.

L'endemà, com és natural, a quarts de quatre ja estava davant de cà la Clara, esperant que sortís. La senyora sortí i no es dignà ni mirar-li la cara.

Calculin la sorpresa del nostre heroi davant d'aquell "cas clínic" que resistia les esmeragdes de cinc mil pessetes! Allò no li havia passat mai, a ell. Què fer? Què inventar?

—I per què no vols beure més?

—Perquè quan em fas emborratxar, mai sé on tinc el cap.

Pensant tot això se n'anava cap al Cassino a distreure's una mica, quan es trobà, sense saber com, davant de la botiga del joier. A l'aparador, ben visible, hi havia exposada la "seva" esmeragda!

Vermell d'indignació, l'home entrà a la botiga. —Escolti! — va dir dirigint-se a l'amo—. Vol explicar-me com és que aquella esmeragda, que jo vaig comprar ahir i li vaig pagar en bons bitllets, està en aquell aparador?

—Molt senzill — respongué el joier somrient—. Vostè em va dir que l'enviés a la senyora Clara Boia, carrer de Concell de Cent, número tants, no és això?

—Sí, senyor.

—Doncs, bé. La senyora Clara Boia és la meva dona i com que lo de la meva dona és meu, he deixat l'anell a l'aparador...

R. de Vilafranca

LES CIGONYES

(Conte alemany)

LA Norma tenia setze anys, però era innocent com una criatura de sis. Educada en els més severos principis, ignorava tots els misteris del sexe i els seus pares no havien deixat que se li acostés cap xicot.

A Alemanya, com ja deuen sapiguer els nostres llegidors, les criatures no vénen de París. Les porten les cigonyes, penjades del bec dintre un cistellet.

Un diumenge al matí, la Norma i el seu pare es passejaven per la Stephanstrasse, quan la noia veié una cigonya que creuava l'espai.

—Mira, mira, papà — digué la innocent criatura — una cigonya! Deu venir de portar algun nen!

Quan el bon senyor va arribar a casa seva, agafà a la seva dona a part i li digué:

—Mira: jo no estic disposat a què la noia segueixi en aquest estat d'ignorància. Avui, m'ha fet tornar vermell al mig del carrer. No veu una cigonya i em pregunta si ve de portar algun nen. On s'és vist que a la seva edat encara es cregui aquestes coses? Explica-li avui mateix tot, perquè jo no vull que això es torni a repetir!

—Està bé, està bé...

I aquella mateixa tarda, la bona mare li digué a la Norma:

—Escolta, jo no m'ho pensava que fossis tan innocent. Que no saps que les cigonyes no en porten cap de criatura? Que no ho saps, que els nens surten del ventre de la seva mare?

—Ah sí? — interrogà còndidament l'ingènua criatura. I qui les hi posa?

Davant d'aquella impensada pregunta, la mare de la Norma restà sorpresa i respongué:

—Mira, noia: això, pregunta-ho a ton pare!

Kim Hett.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels brillants lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que viquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apreciar l'Àpiti!

LES CAMES DE LA PEPETA

La Pepeta era raspa molt aixerida que estava feia dos mesos a casa del senyor Trèmols. El seu caràcter alegre i despreocupat s'avenia malament amb l'austeritat i la rigidesa del seu amo. Aquest era, en efecte, un home seriós com una primera plana de la "Vanguardia" i no admetia la més petita llibertat a casa seva.

Un diumenge a la tarda, la Pepeta, que se'n volia anar a ballar a la "Bohemia", s'estava calçant al menjador i mostrava, a tothom que les volgués veure, les seves cames adorables, amb unes mitges impecablement blanques, mes, ai!, del cotó més ordinari. En efecte, amb lo poc que li donava el senyor Trèmols, la noia havia de vestir amb excessiva modèstia.

—Pepeta! Per l'amor de Déu! — digué el senyor Trèmols que estava llegint un fuetlletó per pair el dinar—. No ensenyi les cames d'aquesta manera. Què vol que pensi, jo, davant d'aquest espectacle lúbric?

—Que què vull que vostè pensi? Que aquestes cames tan boniques bé mereixerien unes mitges de seda, si jo tingués un any més galant!

B. Orrango

LA PROVA

QUAN la Roseta, la xamosa mecanògrafa de la "Companyia dels Ventiladors d'Aire calent" es va acomiadar per quinze dies de les seves companyes per a casar-se amb l'Enric,

el cap de la secció de propaganda, aquestes l'abraçaren tot dient-li:

—Que siguis molt feliça... Que la nit de nuvis no pateixis gaire! Pensa que et veuràs sotmesa a una prova molt dura!

Mes veu's aquí que l'Enric era un xicot que estava un xic gastat per la seva accidentada vida de solter, de manera que no tenia, ni molt menys, l'empenta d'un gall. La Roseta, per això, no va notar res d'anormal, puix arribava verge de cos i ànima al tàlem nupcial.

Dues setmanes després, tota contenta, arribava al despatx de retorn del seu viatge nupcial.

—Què — li preguntaren totes les xicotes— estàs contenta?

—Molt! I quan alguna de vosaltres es casi, que no tingui tanta por! Aquella prova de la nit de nuvis és molt menys dura del què em deieu totes!

F. Avall Harga

EL FOC SAGRAT

(Conte americà)

AQUEST conte ve de la lliure i seca Amèrica, el país dels dòlars i de les històries inverosímils.

Un riquíssim propietari pretenia una gentil novaiorkina. Aquesta, després de fer-se pregar molt, va accedir.

—Vull sapiguer — li digué — si vostè m'estima tant com afirma i vaig a sometre'l a una prova un xic dura. Una estoneta de plaer li costarà una pila de mils dòlars.

—Els que vostè vulgui — respongué el propietari—. Els millors collars, el més luxós dels "Rolls Royce", els brillants d'aigües més pures que estigui a la venda a la ciutat seran per vostè.

—Perdoni, no és això. El meu amor no té res d'interessat. Jo poso aquesta condició: seré seva, empro, mentre això duri, en el pebeter crema-

ran, del començament fins al final, bitllets de cent dòlars.

I així es va fer. Acabat el sacrifici, la festeta havia costat la insignificància de trenta mil dòlars.

—Et sens feliç? — preguntà la capritxosa americana al seu amant.

—Moltíssim.

—Series capaç de tornar-hi, en les mateixes condicions?

—De seguida!

—Es a dir, que una altra... sessió et costaria trenta mil dòlars més, eh?

—Sí, sí... Estic conforme.

—Doncs, mira, aquesta vegada, com que jo he trobat força agradables les teves carícies, per a que durí més, en lloc de tres cents bitllets de cent, en cremarem trenta mil d'un dòlar!

Kow Hafina

•••

L'HAREM

CANSAT de l'amor europeu, mister Simpson, gerent de les mines de Permanganat de Rio-das-Bolas (Brasil), se'n va anar cap a Turquia i allí, costant-li, com és natural, una fortuna, va comprar un palau, uns jardins i un harem. S'hi va passar dos anys i després, ansiós de viure uns quants dies a la vora del Mediterrani, va tornar cap a Barcelona.

Als centres de nit, on mister Simpson era força conegut, les xicotes el reberen amb l'alegria i l'admiració consegüents. Totes li feien preguntes relatives al seu harem, que l'home contestava detalladament.

—Quan et ve a costar? — li va preguntar una.

—Mols quartos. Mira, entre unes coses i altres porto uns cent cinquanta mil duros desemborsats.

Llavors, la xicota, rient com una boja, va preguntar:

—En aquest desembors van compresos els eunucs?

Van Tresca

•••

EL PRESSUPOST DE L'ESTUDIANT

EL senyor Bosch donà un cop de puny a la taula davant del seu fill que tremolava com una fulla d'arbre i exclamà:

—Rafel, això no pot anar de cap de les maneres! Tu m'has pres per ximple i jo no hi passo! Creus tu que bado? Què és això de gastar-te vuitanta duros en un mes? Et penses que no sé lo que costa la vida a Barcelona a un estudiant?

—Papa — respongué timidament en Rafel—. Aquí, en una llibreta, porto, una per una, totes les despeses del mes apuntades...

I li va entregar un quadern que el senyor Bosch fullejà rabiosament.

—Ja està! — exclamà al fi, amb aire triomfal—. Cent cinquanta sis pessetes de planxada! Trenta un duro i una pesseta, en un mes, per planxar-te la roba! Això vols que m'empassi, jo?

—Veurà, papa — insistí en Rafel—, vostè s'equivoca. El meu apunt diu "despeses de planxada", no diu pas "despeses de planxat". Les despeses de planxat són sis pessetes justes. Les altres cent cinquanta sis pessetes de planxada que jo dono a la xicota que em cuida la roba, que és una noia molt maca, molt carinyosa, i molt neta...

—Animal! — contestà llavors el senyor Bosch. — I amb això vols justificar-te? Quan jo era estudiant també tenia la planxada per amiga, però, no sols no em feia pagar res dels seus favors, sinó que a més, em planxava la roba de franc, ximple!

B. Arqueta

•••

EL CASTIG

EL senyor Patau, vell solteró que tenia la mania del colleccionisme, estava molt satisfet, puix acabava d'adquirir un magnífic vas xinès que era una veritable meravella. Es cert que li costava tres cents pessetes, però ja s'ho valia, ja! El col·locà damunt d'un pedestal en el saló i encarregà a la Cinta, la seva minyoneta, una gentil criatura de setze anys, que hi tingués molt cuidado cada matí quan fes la neteja, de no trencar-lo.

Exposat tot això, jutgin la desesperació i la indignació del bon colleccionista quan un matí senti un soroll de pisa trencada i veié que el vas, d'un desgraciat cop de plomes, havia caigut a terra fent-se en cinc cents trossos...

Ple de ràbia, l'home agafà a la pobra Cinta, que plorava com una Magdalena, li aixecà les faldilles i es disposà a clavar-li una pallissa monumental...

Empro, al veure al descobert... bueno, ja s'ho pot imaginar el llegidor, el senyor Patau senti que es despertaven en ell les ganes de grimègia i es decidí a castigar a la minyoneta, però d'una altra manera molt diferent que la que havia concebit al principi.

Passaren uns quants dies i un matí, la Cinta, amb el cap baix, però lluint-li els ulls d'una manera estranya, es presentà davant del senyor Patau.

—Senyoret — li digué—, he trencat un altre vas... M'he fet mereixedora a que em torni a castigar...

I, ella mateixa, s'aixecà les faldilles.

Kapy Potta

Comte premiat del número passat.

LA CORTISANA PRACTICA

—Todo lo olvidé por vos, señora — añadió galante el rústico, cuyos ojos eran dos brasas..”
Devien ésser uns ulls que picaven molt.

o o o

Copiem de la secció de Audiència d'un rotatiu per famílies:

“Ante la Sala segunda se vió la causa contra X y X acusados de hacer incitado a la prostitución a una hija suya en un restaurant de noche de esta ciudad”.

Després diran de LA TUIES..

o o o

Aquesta no va arribar a sortir, però si el corrector d'un important diari barceloní bada un xic, ja hi era.

Es tractava d'una senyora que havia pres un narcòtic en quantitat excessiva i li havia fet mal. El succés deia així:

“En la casa de socorro de la calle de Barbará fué auxiliada F. de T. que presentaba intoxicación de pronóstico reservado a consecuencia de haber ingerido un dormitorio”.

L'il·lustrat redactor, que a l'ensens fa cròniques de societat, no va afegir si era de roure o de caoba..

.....

—I sobretot, aquí a casa ningú et faltarà al respecte.
—Per xo li deia que no ens entendriem, senyoret.

UN OFICI PERILLOS

La Susagna és modista, modista de barrets, en el bon sentit del mot, i treballa en un taller de la Ronda de Sant Antoni.

Com que la noia és jove i bufoneta, no cal dir que li van una pila de xicots a darrera, però ella no fa cas de cap, perquè ja té escollit el promès: aquest és en Ramon, un veí seu, de molts bons portaments.

Els pares de la Susagna tenen alguns dinerets, i ella, que és una noia d'esperit pràctic, ha tingut una pensada: que un cop casats, li posin un taller a ella, que administrará el seu marit. Així estaran tot el dia plegats i podran guanyar molts diners.

—Diumenge passat varen anar unes visites a cà la Susagna i aquesta els hi començà a explicar els seus projectes.

—Sí, sí — repetia —, un cop casats, jo no vull que En Ramon segueixi tenint la vida a l'encant!

—A l'encant? Quin ofici fa? Que és paleta?

—No... Ven samarretes a davant de la Plaça de Sant Antoni...

Bur Leta

—Què et sembla, srà veritat o no era veritat?
—Quina gràcia! També ho podies haver dit que gastaves **EROTYL!**

.....

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

.....

EL CISTELL DEL RECADER

De "La Corte del Rey Maldito", folletó enquadernable de "La Tribuna", fet per en Moran i Castellví, retallem la següent graciosa errada:

Es fa sapiguer als nostres corridos que la "Valbanera" de l'Edèn, aquella noia que té un nom de barco i un cos de sirena, ha renyit amb el xicot. Com vostès veuen, això és una nova molt més interessant que el resultat de les eleccions municipals a França.

A la gentil "Valbanera" li desitgem de tot cor que d'una o una altra manera trobi un altre "fletador".

o o o

A l'"Edèn Concert" treballa una xicoteta que es diu Julita Castejón i té un cos, i unes cames, i uns ullarros que, "bueno", riguin-se dels peixos de colors.

L'altra nit, la xamosa criatura, va demanar a un amic nostre que li fes uns versos. Aquest s'excusà, alegant que el cognom de la noia es presta a consonants poc respectuosos.

—Així, digué la xicoteta arreglant-se els farbalans, si vostè no em fa aquests versos és que no té consonants.

o o o

"Qui en pogués tenir dues!" és el títol — completament expressiu — del nou vodevil estrenat a cà'n Espanyol. Es una cosa que està bé, que té gràcia i

que cura el malhumor, les preocupacions i l'ensopiment.

La concurrència femenina ha sigut molt nombrosa aquests dies, atreta pel suggestiu tema que anuncia el títol.

Una cosa molt curiosa jo a l'autor preguntaria: si ell pogués tenir-ne dues, l'altra on la collocaria?

o o o

Al "Victòria" han estrenat, per fi, "10.000 km. en Chevrolet", revista que venia precedida de gran reclam i que, si bé no mata, fa passar la estona. Les xicotetes són boniques i ensenyen unes mostres de la seva carn que no són mostres sense valor, no. Riguin-se de la carn congelada davant d'aquell pitreram, d'aquells braços, d'aquelles cames i d'aquelles anques!

El dia que la vaig veure, de tant com em va agradar vaig córrer a cà l'Emília per poguer-me desfogar.

o o o

Al "Ba-ta-clan" segueixen tirant de "Tam Tam" amb aquella bona fe i omplenant la sala de dalt abaix. Això no té res de particular tenint en compte que hi actuen xicotetes com la simpàtica Nagrita, que és una real hembra a qui mossegariem el

clatell, a tall de gat, si ella no s'hi oposava; la Margarita Vila, la Zoe, la Charito i la Claver.

Sinó que no tenim "pasta" hi seriem cada nit, però els temps no estan per broi qualsevol fa el cabrit. [mes

o o o

Diumenge a la tarda, la multitud s'agrupava davant les pissarres de la Rambla, esperant conèixer el resultat del partit Barcelona-Arenas. La pluja, persistent i amoinadora, queia. Quan la nova del triomf aparegué escrita en xifres a l'hule, l'aigua queia de valent.

—Fora paraigües! Fora paraigües! — cridaven els impacients que no podien llegir el resultat.

I així, fets una sopa, els nostres deportius tingueren l'alegria més gran de la seva vida futbolera.

Ara ja som els campions del grup A i fins del grup B i a les altres Olimpíades ho serem del món sencer.

o o o

La simpàtica Maria Aixelà ha debutat al nostre primer music-hall — hem nomenat l'"Edèn Concert". — Es una xicoteta que cada dia prospera més i a qui de bona gana li contariem un conte, sinó perquè hi haurien trompades.

Nineta bufona, gentil i esplendenta,
jo des de LA TUIES et vull saludar
per dir-te que cantes com una cigala
—d'aquelles que canten—no val
[a badar!]

L'Afarta Pobres

APOLO CONCERT
Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A
50 elegantes artistes 50
30 tanguistas 30
Éxito de las simpáticas rumbistas
SIRIA : LOLA MONTIEL : ROSALES
Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT
Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A
Viernes 15 Mayo
Estreno de un vodeville del
<SALDONI>
titulado
ROIGA SENYORT MUNICIPAL

LA BUENA SOMBRA
Cabaret de primer ordre
Ginjol, 3 (Plaza Teatre)
Direcció artística: J. COMPANY
60 tanguistas 60 - 20 cambres 20
Orquestra American Jazz-Band Clottes
Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbatà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO. Ptas. 0'50 CADA
L. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas

Gran confort

Rambla Sta. Mónica, 21-23 Teléf. 2372 A

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

NO TOL A DODAR...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salverida per no anar a lous! La valguen per a després del bany. Casa de curació pele que enropeguen. Polvos per matar les cabres de gotes potes.

MARCA REGISTRADA

CABRES!

Si en teniu i voleu que tingin esperades com si veïssin el llop, compreu la **Lotion Ladil** que la trobareu per **DOS PESSETES** al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL CANTÀBRICO

OSTRAS Y MARISCOS
- FILLS DE C. BÀDIA -

CALLE SANTA ANA-11-13
TELEFONO A-4222

SABINA (RONYA)

S'cura en deu minuts amb el

SOLF RETO CABALLERO

LOTTI de l'Assalt, 86 i centres
d'especialistes. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de lesiones de las vias génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Seguí, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el sisè fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

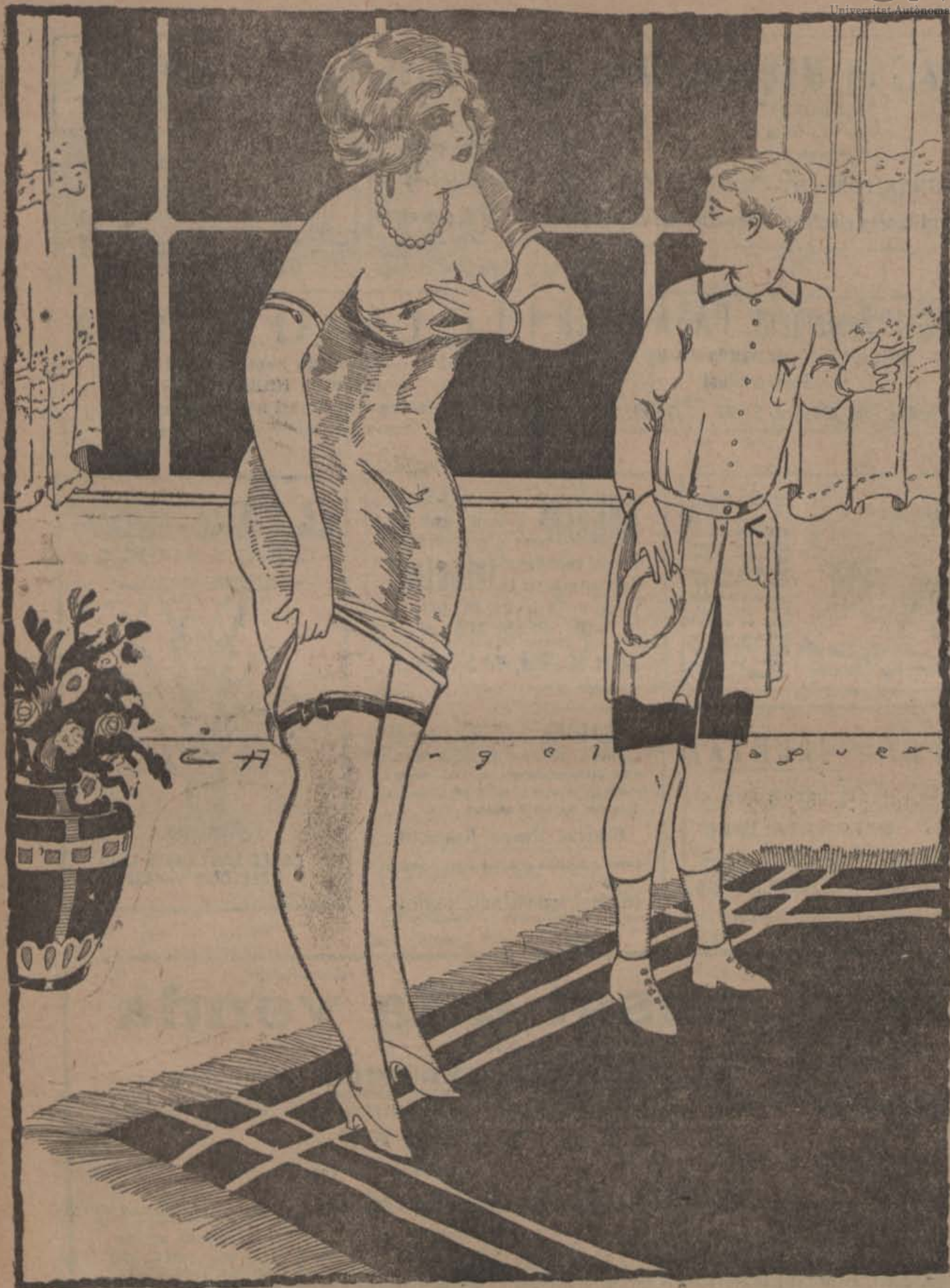
Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el sisè fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

SOLEDADES

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart, quint i sisè es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, de qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

—Si em necessites sóc aquí davant amb l'Adelina.

—I a què jugueu?

—Ahir jugàvem a promesos però avui jugarem a casats.

Moguer